Nr. 10

7 MAART 1959

VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS van de Rebellenclub

KANSAS KID

DE HELD VAN HET WILDE WESTEN

DE VERBIJSTERING VAN DON AMERIGO EN ZIJN TRAWANTEN WERD NOG GROTER, TOEN ZIJ NAAR BUITEN STORMDEN. TEGEN DE HUIZEN KAATSTE HET DOF GESTAMP EN GEDREUN TERUG VAN HONDERDEN KOEIEN, DIE DOOR DE STRAAT GEDREVEN WERDEN.

AY, AY! JIPPEE! VOORUIT, JONGENS, VOORUIT!

DE KUDDE IS LOS! WIE HEEFT DAT GEDAAN?!

EL FLOX! NATUURLIJK, DIE KEREL ZIT ER WEER ACHTER!

EN DE TWEE COWBOYS OOK! HOE KOMEN ZIJ...

IN HET WILDE WEG, RAZEND VAN WOEDE EN SPIJT, BEGONNEN ZE TE SCHIETEN OP DE RUITERS, MAAR EEN REGEN VAN KOGELS FLOOT OM HUN OREN TEN ANTWOORD.EN DE KUDDE RENDE VERDER...

WAAR BLIJVEN MIJN MANNEN NU? WAAROM KOMEN ZE NIET?!

DON AMERIGO EN ZIJN TRAWANTEN RAZEND EN TIEREND ACHTERLATEND, LEIDDE KID HET VEE DOOR DE STRATEN NAAR BUITEN, HET VRIJE VELD IN. NAAST HEM REED EL FOX.

OVER EEN PAAR UURTJES ZIJN WE HET DAL UIT EN STEKEN WE DE RIVIER OVER.

DON AMERIGO KOMT ONS VAST ACHTERNA. JE KUDDE IS DAN WEER OP ZIJN BESTEMMING, MAAR MIJ WACHT EEN BELANGRIJKER TAAK.

TERWIJL HET VEE ZO VLUG MOGELIJK DOOR HET DAL GEDREVEN WERD DOOR DE MANNEN, SPRAKEN KID EN EL FOX MET ELKAAR ALS OUDE VRIENDEN EN BONDGENOTEN.

DAT BEGRIJP IK, MAAR ZOU HIJ WEL KOMEN?

IN IEDER GEVAL! DIAZ, DON AMERIGO'S VOORMAN, GAAT DIKWIJLS NAAR JUANITA VAN DE BIANCO-HOEVE. MAAR JUANITA IS OP ONZE HAND EN HELPT ONS.

JUANITA ZORGT WEL DAT ZE DIAZ
OP EEN BEPAALDE TIJD OP BEZOEK LAAT
KOMEN, TERWIJL DON AMERIGO ZIJN
ANDERE TRAWANTEN NAGAAT...
BEGRIJP JE?

PRACHTIG! ALS
ALLES VOLGENS PLAN VERLOOPT,
ONTMOETEN WE HEM JUIST
VOORDAT WE BIJ DE
RIVIER KOMEN.

JUIST, EN IK HOOP DAN GENOEG
HELPERS OM MIJ HEEN TE HEBBEN OM VOORGOED
MET DON AMERIGO AF TE REKENEN. WE KUNNEN
EROP REKENEN DAT ZIJN VERLANGEN OM DIE
KUDDE VEE TE BEMACHTIGEN HEM
ROEKELOOS MAAKT.

ZE REDEN IN FLINK TEMPO DOOR EN BEREIKTEN MET DE KUDDE ONGESTOORD DE NAUWE BERGPAS JUIST TEGEN ZONSOPGANG.

DE DRIJVERS EN HET VEE ZIJN ERG VERMOEID. IK HOOP DAT ZE DE RIVIER OVER ZIJN, VOORDAT DON AMERIGO VERSCHIJNT.

HET DUURDE NIET LANG OF DE VOORHOEDE VAN DE KUDDE WAADDE AL IN DE RIVIER, OP WEG NAAR DE OVERZIJDE.

GELUKKIG. WAAR IS DAN DREW? ZOU HIJ ONS NOG NIET OPGEMERKT HEBBEN?

De betoverde rivier

Er waren eens drie broeders, die niets bezaten dan één pereboom. Ze bewaakten hem met bijzondere zorg. Wanneer twee van hen aan de arbeid waren bleef beurtelings de derde als schildwacht bij de kostbare boom...

Op een keer verscheen er een machtige tovenaar in het huis, waar de gebroeders woonden, om te zien hoe zij leefden en ze in hun armoe bij te staan. Hij had de gedaante van een schamele bedelaar aangenomen en vroeg een peer aan degene, wiens beurt het was op schildwacht te staan. Het jongmens plukte een peer en gaf die aan de grijsaard.

„Deze behoort mij," zei hij. „Ik zou u er geen durven geven, die aan een van mijn broeders behoort."

De grijsaard bedankte hem en de volgende morgen kwam hij weer bij de boom, bewaakt door een der andere broeders, en deed dezelfde vraag.

„Ziedaar een van mijn peren," zei de jongeling. „Ik zou u er geen durven geven, die aan mijn broeders toekomt."

De derde dag naderde de grijsaard de derde broeder, herhaalde hetzelfde verzoek en werd even welwillend ontvangen.

De morgen daarna trad hij als tovenaar het huis der broeders binnen en sprak tot hen: „Komt met mij mee. Ik wil u een dienst bewijzen."

Hij geleidde hen naar de oever van een brede rivier, en daar gekomen, zei hij tot de oudste: „Wat is je liefste wens?"

„Ik zou wensen," was het antwoord, „dat al dit water veranderde in wijn en mij toebehoorde."

De tovenaar maakte met zijn staf een teken. Al het water van de rivier werd dadelijk in wijn veranderd. Werklieden vervaardigden tonnen, metselaars bouwden een dorp en de tovenaar zei tot zijn jeugdige beschermeling: „Ziehier wat je wenst. Blijf hier. Dit behoort u."

Hij geleidde toen de beide andere broeders in een weide, waar talrijke duiven rondvlogen, en sprak tot de tweede broeder: „Noem mij een wens en ik zal die vervullen."

„Ik zou wensen, dat al deze duiven in schapen veranderden en mijn eigendom werden."

De tovenaar maakte met zijn staf weer een teken en de verandering had plaats.

Een gebouw verrees uit de grond, waarin vrouwen de melk van de schapen brachten, kaas maakten, vet smolten en waarin zich een slachterij bevond, waar men schapevlees verkocht. Weldra was er in de weide een mooi dorp ontstaan.

„Ziehier," zei de tovenaar tot de jongeman, „hetgeen je gewenst hebt."

Toen ging hij weer op weg met de jongste broeder en vroeg hem: „Heeft ook de jongste een wens?"

„Ik zou graag een waarlijk goede vrouw willen hebben," klonk het antwoord.

„Ik ken er een," verklaarde de tovenaar, „maar zij is de dochter van een koning en twee koningen hebben haar reeds een aanzoek gedaan."

Door de tovenaar begeleid ging de jeugdige reiziger de prinses ten huwelijk vragen.

De koning wendde zich tot zijn hovelingen: „Welk een zonderling geval! Twee koningen dingen naar de hand mijner dochter en twee mij volkomen onbekende vreemdelingen komen hetzelfde doen."

„Neem een proef," zei de tovenaar. „Beveel aan de prinses, dat ze in haar tuin drie wijngaardranken plant. Aan elk van deze ranken moet ze de naam geven van een van haar minnaars, en de tak welke morgen met druiventrossen bedekt zal zijn, wijst degene aan, die haar man moet worden."

Dit voorstel werd aangenomen. De volgende ochtend zagen twee van de ranken er nog net zo uit als toen ze geplant werden, terwijl die, waaraan de prinses de naam van de jeugdige reiziger gegeven had, overladen was met prachtige trossen.

De koning kon zijn woord niet terugnemen en liet zijn dochter met de arme reiziger huwen.

De tovenaar bracht het jonge paar in een eenvoudige woning aan de zoom van het woud en verdween...

Het jaar daarop wilde hij eens gaan zien hoe zijn beschermelingen het maakten. In de gedaante van een oude bedelaar naderde hij de oudste der broeders, die de wonderbare rivier bezat, en verzocht hem een glas wijn.

„Ga heen," antwoordde de rijke eigenaar ruw. „Als ik aan allen, die het vragen, een glas wijn moet geven, dan zal ik zelf spoedig niets meer hebben."

De vermomde tovenaar gaf een teken. Ogenblikkelijk stroomde er weer water in de bedding der rivier, zoals voorheen, en hij sprak tot de gierige wijngaardenier: „Je bent niet bestand tegen de rijkdom. Keer terug en zorg weer voor je pereboom."

De vermomde tovenaar kwam bij de tweede broeder en vroeg hem om een stuk kaas.

„Nee, nee," weigerde de andere rijke grondbezitter hardvochtig. „Wanneer ik aan een ieder, die het vraagt, een stuk kaas zou geven, dan zou ik weldra zelf niets meer hebben."

Op een teken van de tovenaar verdwenen de schapen. „De rijkdom deugt niet voor je," verzekerde hij. „Keer terug en zorg weer voor je pereboom."

Hij begaf zich toen naar de nederige woning van de jonggehuwden en vroeg om een nachtverblijf.

Beiden ontvingen hem hartelijk en zeiden tot hem: „Vergeef het ons, dat wij u niet kunnen ontvangen zoals wij dat graag zouden willen doen. Wij zijn arm."

„Wees gerust," zei de oude bezoeker. „Met datgene, wat ge mij kunt geven, zal ik zeer content zijn."

Wat moesten ze doen?

De arme echtelieden hadden noch koren noch meel. Ze waren genoodzaakt boomschors tot deeg te kneden. Van deze schors maakte de vrouw een brood en zette het in een aarden pan om het te laten bakken, waarna zij een vriendelijk gesprek had met de bedaagde gast.

Een poosje daarna nam zij het deksel van de pan en. . . in plaats van het grove deeg vond zij een prachtig brood van louter tarwe!

„Onze gast zal het beter hebben dan wij durfden hopen," zei ze tot haar man, hetgeen deze beaamde.

De vrouw zette dit brood op tafel, haalde een kruik water en. . . op hetzelfde ogenblik was het water in wijn veranderd.

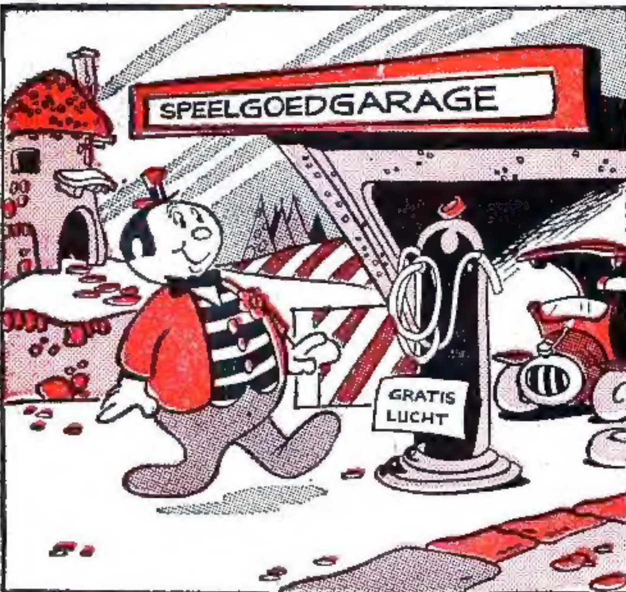
De oude bedelaar maakte een teken over de hut. Op haar plaats verhief zich een grote en gerieflijke woning, voorzien van alles, wat erin nodig was. Een buidel, rijkelijk gevuld met goudstukken, bevond zich in een der vele kamers.

Eer man en vrouw van hun verbazing bekomen waren, had de gulle gever zich aan hun oog onttrokken. . .

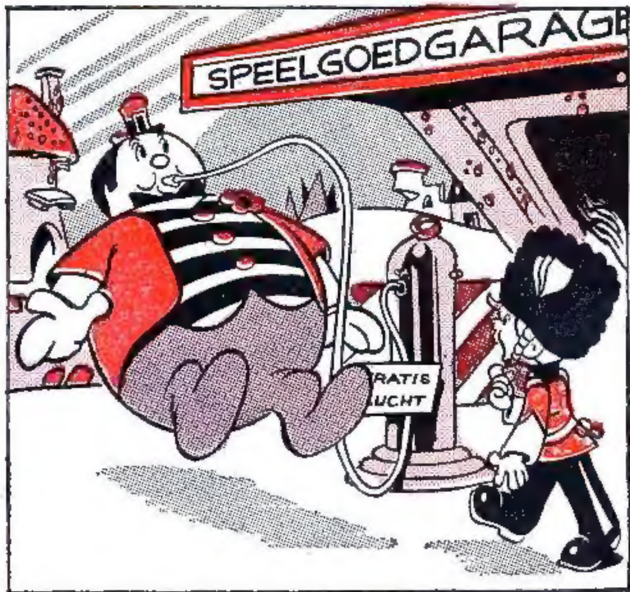
Het echtpaar leefde nog tal van jaren, volmaakt gelukkig en tevreden. *Hans Schipperus*

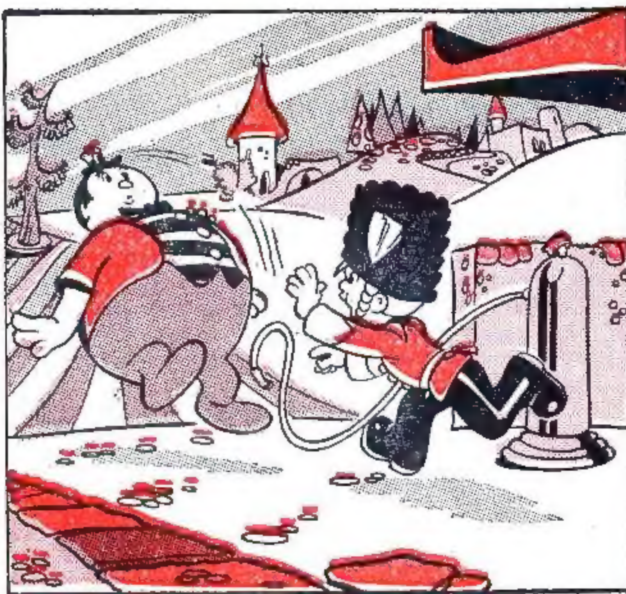
SPELEND*

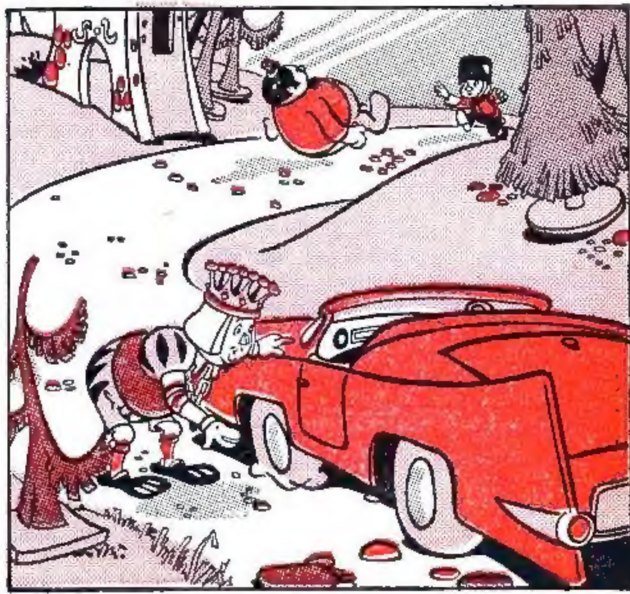
Barend Ballon dacht nooit aan eten, aan geen brood of vlees, maar alleen aan lucht. Hij gebruikte alleen maar lucht, omdat hij een ballon is. „Als ik niets eet, verschrompel ik nog," zuchtte hij. Toen kwam hij bij de Speelgoedland-garage en zag de luchtpomp.

Die luchtpomp stond er om autobanden op te pompen, maar dat kon Barend Ballon niets schelen. Hij stak de slang in zijn mond en draaide aan de knop. Psssssssst, siste de lucht. Tommie, die voorbijkwam, zag Barend al zweven, zo vol was hij.

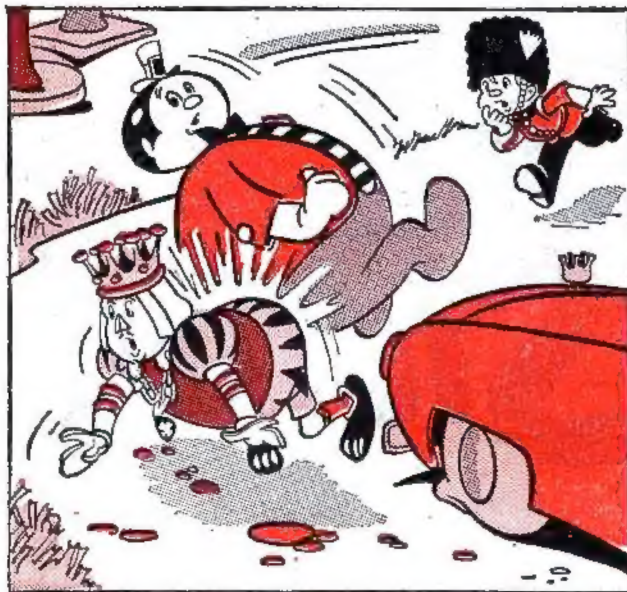

„Stop," riep Tommie, „direct klap je uit elkaar." Toen bedacht Barend pas, dat hij te gulzig was geweest. „Och, zoveel hindert het toch niet," zei hij. Maar het hinderde wel, want er kwam een windvlaag die hem opnam, en Barend woei weg.

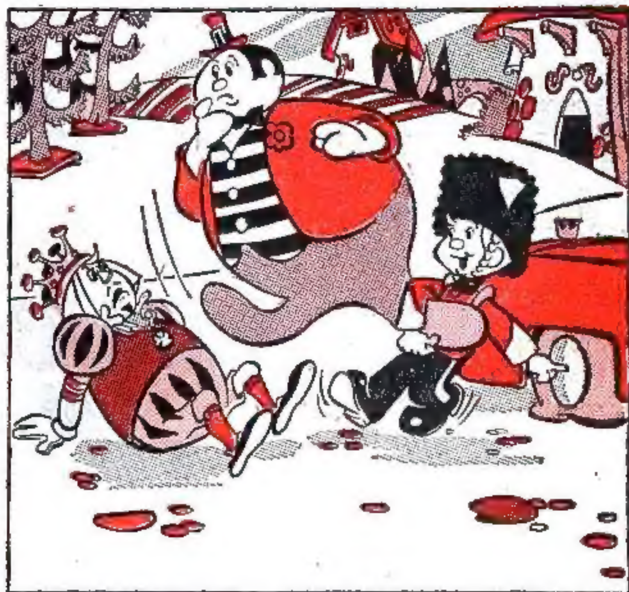

Bonk . . . bonk . . . danste Barend over de weg. Tommie probeerde hem te pakken. „Help, hou me vast," gilde Barend. Maar hij had zo'n vaart, dat Tommie hem niet kon pakken. Ze zagen niet dat de koning van Speelgoedland in de bocht bij zijn auto stond.

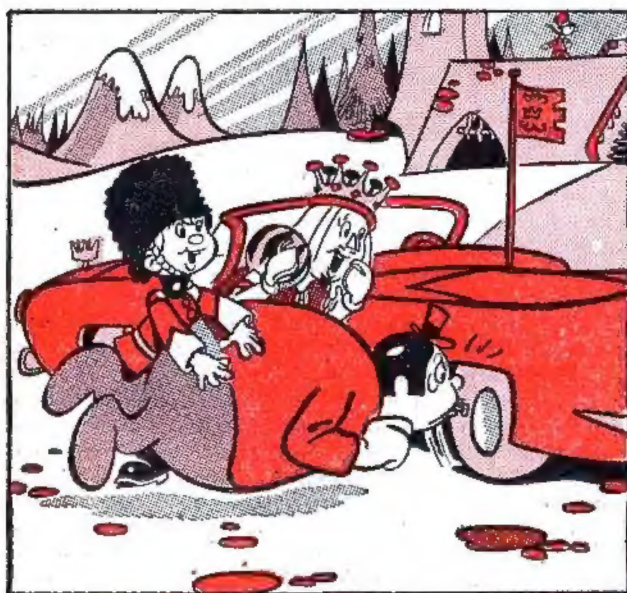
SPEELGOED

Als Barend niet tegen de koning was opgebotst, zou hij Speelgoedland uitgewaaid zijn. Een botsing was onvermijdelijk, de koning tolde pardoes op de grond. „Oei," schrok Tommie, „hoe zal dat aflopen! Dat ziet er voor Barend niet mooi uit . . ."

De koning was al prikkelbaar omdat hij een lekke band had en nu hij omver gegooid werd, was hij nog bozer. Maar voordat hij iets kon zeggen, zei Tommie: „Majesteit, hier is net de man die u hebben moet, geloof ik. Zullen we het proberen?"

„Wat ik nodig heb, is lucht voor mijn band," zei de koning. „Juist," zei Tommie, „en Barend Ballon zit vol met lucht." Tommie greep hem stevig beet, zodat hij niet kon wegwaaien, en Barend blies de lege band op. Voor de andere banden had hij ook nog lucht.

„Wat een geluk bij een ongeluk," lachte de koning. „Ik ben blij dat jij net voorbijkwam, Barend." De koning liet Tommie en Barend instappen voor een autotochtje. „Ook voor een ballon is een nuttige taak in de wereld weggelegd," zei Barend eigenwijs.

De Bandieten van Sicilië

III

DOOR MARY FITT

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE: *Anne en Peter Brett zijn door hun oom Paul uitgenodigd voor een autotocht op Sicilië. Tijdens een heftig onweer raakt de auto onklaar; op zoek naar hulp belanden Anne en Peter in het vervallen landhuis van Sebastiano, Leopoldo en Angela de Caro. Sebastiano vertelt dat zij wezen zijn en dat hun de erfenis wordt betwist door hun neef Luciano.*

Maar misschien kan één van ons voor jullie naar het dorp gaan en eens informeren. De moeilijkheid is alleen, dat we er niet erg welkom zijn. En bovendien laten we ons ook liever niet zien."

„Waarom?" vroeg Anne verbaasd. „Hoort dat misschien ook nog bij het verhaal dat je straks vertelde?"

„Ze haten ons," zei Sebastiano somber.

„Waarom dan?" drong Peter aan.

„Omdat ze ons het ergste hebben aangedaan dat ze konden doen. Ze hebben ons diep en diep beledigd."

„Je bedoelt dat jullie hén hebben beledigd?" vroeg Peter.

„Ach," zei Sebastiano, „jullie hebben nog niets anders gedaan dan voetballen en zo. Jullie weten niets, niets van wat er allemaal gebeurt in de wereld." Zijn stem sloeg over van woede.

„Vertel ons dan toch wat ze jullie hebben gedaan!" zei Anne.

„Het zijn moordenaars, dieven, rovers," riep Sebastiano. „En die neef van mijn vader, Luciano, is de grootste schurk van allemaal. Hij noemt zichzelf de graaf van Caro. Maar dat is hij niet, ik ben de graaf van Caro, dat was ik al toen mijn vader stierf."

Anne zat nu ook op hete kolen, ze moesten nodig naar oom Paul terug; hij zou zich dodelijk ongerust maken. Maar ja, als ze nu weggingen, zouden ze Sebastiano beledigen. Ze moesten nu maar vlug aan de weet zien te komen, wat er precies gebeurd was.

Sebastiano scheen weer een nieuwe woedeaanval te krijgen. Hij kon hun tenminste niet meer duidelijk vertellen wat er gebeurd was. Maar door vragen aan Angela, Leopoldo en Sebastiano kwamen ze er ongeveer achter.

Het was een verschrikkelijk verhaal. Toen de oorlog afgelopen was, werd neef Luciano met zijn familie weggevoerd, beschuldigd van spionage tegen de Engelsen en de Amerikanen. De kinderen waren bij de bedienden in het huis gebleven. Daar waren ze opgegroeid, ze wisten alleen wat de bedienden hun verteld hadden. Toen, op een dag, was neef Luciano teruggekomen; hij zei hun dat hun ouders dood waren en dat het huis en de grond aan hem waren toegewezen door de regering. Wat er daarna gebeurde, was niet al te duidelijk. Het bleek wel dat onder aanvoering van Luciano de mannen van het naburige dorpje naar het huis waren gekomen, alles leeggeplunderd hadden en wat ze niet mee konden nemen, hadden vernield en verbrand. De bedienden waren met de kinderen gevlucht; ze werden verborgen gehouden bij een vroeger kindermeisje op een boerderij. Luciano wilde de kinderen namelijk óók in zijn macht hebben.

En voor al deze wandaden was er nooit iemand gestraft. Luciano had er natuurlijk op gerekend het huis in bezit te krijgen, maar toen de dorpelingen er eenmaal ingetrokken waren, wilden ze niet meer weg en Luciano moest zelfs vluchten om zijn leven te redden.

Toen greep de politie in en de dorpelingen moesten óók vluchten, terug naar hun eigen huizen. Maar eerst haalden ze het hele huis nog grondig leeg.

„Zoals je wel ziet," eindigde Sebastiano zijn verhaal.

„Maar waarom zijn jullie teruggekomen?" vroeg Anne.

„Omdat het óns huis is! En we willen wraak nemen! Vendetta!"

Ditmaal herhaalden ook de andere twee het woordje met iets meer enthousiasme dan straks.

„Niemand weet dat we hier zijn," zei Angela. „Als ze het wisten, zouden ze geen rust hebben voordat ze ons kwijt waren."

„Waarom?" vroeg Peter.

„Omdat wij weten, hoe misdadig ze zich gedragen hebben," zei Sebastiano.

„Waar is die Luciano nu?"

„Dat weten we niet precies. We denken dat hij in Catania leeft van ons geld. We wachten onze tijd af. We zûllen hem vinden. En als dat gebeurt. . ."

„Vendetta!" riep Peter uit.

„Ja. Maar eerst moeten we hem vinden. Gaan jullie naar Catania? Blijven jullie daar logeren?"

„Een paar dagen, denk ik," zei Anne.

„Dan horen jullie misschien iets over hem. Laten jullie het ons dan weten?"

„Hoe kan dat nu?" vroeg Peter, „we kunnen hier niet terugkomen. We hebben een vast reisplan, daar wil oom Paul vast niet van afwijken. We gaan waarschijnlijk de Etna op en dan naar Taormina en Messina."

„Je kunt een boodschap sturen naar Castelforte," bedacht Sebastiano. „Zo heet ons huis, zie je. Als je het vertaalt betekent het: sterk kasteel."

„Maar het is toch geen kasteel!" wierp Peter tegen, „het is een erg groot huis, maar geen kasteel, vind ik."

„Onze voorouders hadden eeuwen geleden een kasteel hier vlakbij staan. De ruïnes zijn nog te zien. Toen ze later dit huis bouwden, gaven ze het dezelfde naam."

„Maar we kunnen hier geen brief naar toe sturen," zei Peter. „Dat zou jullie verraden."

„Ja, dat is zo," antwoordde Sebastiano. „Wat dan?" Hij dacht even diep na. „Weet je al waar jullie logeren in Catania?"

„Ja," zei Peter, terwijl hij in zijn zakboekje bladerde, „hier heb ik het, Hotel Italia, Via Etnaea."

„Via Etnaea!" riep Sebastiano opgewonden uit. „Ja, die straat ken ik heel goed. En ook het hotel. Informeren jullie daar eens naar die neef van ons. Onthoud de naam goed: Luciano de Caro, die zichzelf „graaf" noemt. Als wij ernaar vragen, staat het zo verdacht. Maar jullie kunnen het rustig doen."

„Wat heb je eraan, als we jullie toch geen boodschap kunnen sturen?" vroeg Peter.

Maar Sebastiano zei geheimzinnig: „Doe nu maar wat ik vraag. Een van ons drieën zal weer in verbinding komen met jullie."

Na dit lange gesprek namen Anne en Peter haastig afscheid. Sebastiano bracht hen naar de deur. Toen ze door de marmeren gang liepen, zei Anne:

„Is er iets anders dat we voor jullie kunnen doen? Hebben jullie wel genoeg te eten? Als we toch naar het dorp moeten om hulp te halen voor de auto, kunnen we wel ergens wat proviand voor jullie neerleggen."

„Dat is erg aardig van je, maar we kunnen ons best redden. We hebben kaas, uien en koffie en we hebben meel om brood te bakken. En 's avonds, als het donker is, verzamelen we hout voor het fornuis. We hebben echt niets nodig."

„Maar hoe kom je dan aan kaas en uien?" vroeg Peter. „Steel je dat?"

„Stelen?" zei Sebastiano diep verontwaardigd. „We wérken ervoor."

„Werken?" vroeg Anne. „Maar ik

Ze waren nu bij de deur. Sebastiano gluurde naar buiten.

„Kom mee," zei hij, legde zijn hand op Peters schouder en duwde hem voor zich uit.

dacht dat jullie je nooit ergens lieten zien."

„We werken hier ook niet in de buurt! Als we geen voorraad meer hebben, trekken we er 's nachts op uit en gaan ongeveer dertig kilometer verder naar het zuiden, waar niemand ons kent. De boeren kunnen best hulp gebruiken, we werken dan op het land of in de wijngaarden. We slapen bij de boeren en als we weer wat geld verdiend hebben, kopen we voedsel dat we kunnen bewaren en dan gaan we in het donker weer naar Castelforte."

Sebastiano lachte even, maar het was geen vrolijk lachje. „Niemand bemoeit zich verder met ons."

„Ik snap het allemaal nog niet zo goed," zuchtte Peter. „Is er dan nooit eens iemand die hier komt kijken? Je zult toch wel licht maken? En je hebt niet eens gordijnen voor de ramen! Wat voor licht hebben jullie eigenlijk?" Peter kon wel eindeloos doorvragen.

„We gebruiken olijfolie," zei Sebastiano. „We hebben onze eigen olijfbomen. We persen de olijven uit en de olie gebruiken we voor de lamp en voor het eten."

Peter floot van bewondering

„Jullie zijn echte Robinson Crusoé's," zei hij.

„Wat?"

„Ik bedoel dat jullie jezelf helemaal kunt redden. Ik wed dat jullie vroeger niet eens wisten waar al die dingen vandaan kwamen."

„Ja, we hebben erg veel geleerd," zei Sebastiano ernstig. „Het was bittere noodzaak."

Peter wilde weer iets zeggen, maar Anne gaf hem een por. Ze waren nu bij de deur. Sebastiano gluurde naar buiten. „Het regent niet meer en ik zie niemand. Jullie kunnen rustig gaan."

„Oké," zei Peter. „Tot ziens, hoop ik."

„Dank je wel voor de koffie en het eten en het onderdak," zei Anne. „Dag, hoor! En ik hoop van harte dat het allemaal nog eens terechtkomt."

„Addio," zei Sebastiano, terwijl hij hun hand drukte. „Het is jammer dat we jullie niet beter konden ontvangen. Tot ziens in Catania." Hij boog nog eens en sloot de deur achter hen

Toen Peter en Anne naar de grote poort terugwandelden, vroeg Peter: „Wat moeten we nu doen?"

„Eerst moeten we iemand vinden die de auto kan repareren," zei Anne. „Als we nu teruggaan naar oom Paul, verliezen we nog meer tijd. Hij heeft de auto vast en zeker nog niet gemaakt."

„Natuurlijk niet," zei Peter. „Arme oom Paul. Wat hebben we veel tijd verloren!"

„Toch was dat bezoek aan Castelforte de moeite waard."

„Vond je?" vroeg Peter. „Ik weet het niet. Ik vond Sebastiano wel wat erg overdreven met zijn vendetta. Als die hele familie zo heethoofdig is, kan ik me wel voorstellen dat de dorpelingen hen uit het huis verjaagd hebben."

„Dat is de schuld geweest van die Luciano," vond Anne.

„Je hebt het verhaal alleen maar van Sebastiano gehoord," zei Peter, die altijd probeerde de zaken van twee kanten te bekijken. „En in ieder geval, het is nu eenmaal gebeurd. Ze moesten het verleden vergeten en opnieuw beginnen. Dat is toch ook geen leven zo!"

„Sebastiano voelt zich heel erg onrechtvaardig behandeld," zei Anne.

„Natuurlijk, dat begrijp ik. Maar hij denkt alleen nog maar aan wraak. Vendetta!"

„Dat vind ik verkeerd van hem."

„Ik óok en ik zie niet in, waarom we hem moeten helpen. Maar in elk geval zal ik in Catania wel iets meer te weten zien te komen over de Caro's."

„Pas maar op," zei Anne. „Misschien krijgen we er nog wel narigheid mee."

„Maak je maar niet bezorgd. Ik pas wel op! En oom Paul houdt ook wel van zo iets. Hij vindt het heerlijk om in het verleden te graven. Laten we hem alles vertellen."

„Goed. Hij ziet er zo onschuldig uit, dat niemand hem ergens van zal verdenken. Ik vind wel. . ."

„Halt!" riep plotseling een rauwe Siciliaanse stem

Anne en Peter stonden verschrikt stil. Ze zagen een man met een donker, ongeschoren gezicht; een rode doek was om zijn hoofd geknoopt. Hij kwam achter een boom te voorschijn.

„Kom mee," zei hij, legde zijn hand op Peters schouder en duwde hem voor zich uit.

VIERDE HOOFDSTUK

De grot in de rotsen

Peter wilde zich eerst verzetten, maar de man greep hem nu zo stevig bij de polsen, dat Peter wel inzag, dat hij op deze manier nooit kon ontsnappen. Hij kon beter een geschikter moment afwachten. Anne liep met een bleek gezicht naast hem. Ze dacht er niet over Peter alleen te laten en zo gingen ze gedrieën door een korenveld naar een smal laantje. Daar stond nog een man te wachten met drie muilezels. De mannen zeiden iets tegen elkander dat Peter en Anne niet verstonden, maar ze begrepen wel wat de man, die Bruno heette, bedoelde, toen hij hun bevel gaf op de muilezels te klimmen. Bruno klom op de derde en de andere man, Martino, wandelde tussen Anne en Peter in en hield de teugels van de beide ezels vast, zodat er absoluut geen kans was om er vandoor te gaan. Bovendien wisten Peter en Anne nauwelijks, hoe je met een muilezel moest omgaan! Het was net een droom. Daar hobbelden ze voort onder de hete zon. Waar gingen ze heen en wat zou hun boven het hoofd hangen?

Na een eind gereden te hebben, verlieten ze het laantje en gingen een bergpad op. Het was een akelig smal en rotsachtig pad en Peter en Anne dachten iedere keer dat ze van de ezelruggen zouden vallen, zo langzaam moesten de dieren houvast zoeken.

„Zeg," vroeg Peter na een poosje, „zou je er nu vandoor durven gaan op je eentje?"

„Brr! Nooit van mijn leven," zei Anne. „Ik vind dat die muilezel reuze zijn best doet, maar we weten niet hoe we met die teugels moeten omgaan."

„Ik ken een jongen," zei Peter, „die vorig jaar naar Griekenland ging, van een muilezel viel en zijn been brak. Hij hoefde drie maanden lang niet naar school, omdat hij in Athene in het ziekenhuis lag."

„Wat ben jij een leukerd om dat nú te vertellen," mompelde Anne. „Vond die jongen het dan zo fijn om een been te breken?"

„Nou, wij vonden dat ie maar bofte om zo lang niet naar school te hoeven."

„Ja, da's waar," antwoordde Anne. „Maar als wij eraf vallen, is het nog maar de vraag of we in een ziekenhuis terechtkomen. Ik vertrouw die kerels niets, brr!"

Anne hield zich daarom dus maar stijf vast. Hoe naar en spannend alles ook was, toch genoten zij ook nog een beetje van het schitterende landschap rondom hen. Overal zagen ze heuvels en dalen en rotsen en toen ze op de top van een bergrug kwamen, zagen ze plotseling de top van de Etna. De eeuwige sneeuw schitterde en flonkerde in de zon en uit de krater steeg een dunne, witte rookpluim regelrecht naar de blauwe hemel op. Peter en Anne piekerden er echter meer over, waarheen ze gebracht zouden worden en wat er met hen zou gebeuren. In plaats van de top van de Etna hadden ze heel wat liever het vertrouwde gezicht van oom Paul en de auto gezien.

Ze trokken over verschillende bergruggen en waadden door smalle stroompjes aan de voet van de valleien. Er waren geen bruggen, ze móésten dus wel door het water, waarbij de muilezels soms bijna uitgleden op de glibberige bodem. Peter en Anne hadden beiden hun armen stevig om de hals van de ezels geslagen en klemden zich krampachtig vast. Toen ze eindelijk bij een soort grot in een bergrug kwamen, hielden ze stil. Zij waren dood- en doodmoe. Bruno gelastte hun af te stappen, Martino leidde de muilezels weg en Bruno duwde Peter en Anne naar de ingang van de grot. Het was donker binnen, alleen een gat boven in de grot liet wat daglicht door. Peter en Anne hadden enige seconden nodig om te wennen aan de duisternis, maar toen zagen ze ook iets, dat ze nog nooit gezien hadden. Zeker wel een stuk of twintig mannen zaten of lagen overal verspreid en rookten, aten of dronken. Ze leken allemaal op Bruno en Martino, waren donker van huid en hadden donkere ogen en allen droegen rode hoofddoeken. Achter in de grot stonden een paar vrouwen iets te koken in een grote pot boven een houtvuur. Uit de donkere diepte helemaal achter in de grot hoorden zij balken en snuiven van ezels en muilezels. Peter herinnerde zich plotseling, dat zijn vader verteld had dat de veldslagen op Sicilië en in Italië zonder hulp van de muilezels nooit gewonnen hadden kunnen worden.

Toen Bruno zijn gevangenen binnenvoerde, stonden sommige mannen nieuwsgierig op en kwamen kijken. Er werd heel druk in een Italiaans dialect gepraat. Een grote man, die Guido heette, zei iets, dat Anne half en half verstond: „Maar dat zijn de kinderen niet die we zoeken."

En toen begreep ze ook zo'n beetje de rest van het gesprek, ook al dank zij de gebaren en de toonaard van de stemmen. Bruno stapte tenminste een pas vooruit, hij keek verbaasd en verontwaardigd.

„Natuurlijk zijn het de kinderen," zei hij. „Ik zag ze toch uit het huis komen!"

„Maar er waren drie kinderen: twee jongens en een meisje!"

„Nou ja, ik heb één jongen en één meisje meegebracht. Dan is die andere jongen er zeker niet meer."

„Onzin, Bruno," zei de aanvoerder. „Het klopt niet. Dit zijn de kinderen niet. Zo krijgen we ook de beloning nooit te pakken. Je bent een sukkel. Je ziet toch wel dat dit geen Italiaanse kinderen zijn? Kijk nu eens naar de kleur van hun haar en hun ogen!"

Bruno keek koppig en boos, hij haalde uit zijn zak een groezelig stuk papier te voorschijn en mompelde: „Hier is de beschrijving die je me gegeven hebt. De oudste broer heeft blond haar en blauwe ogen. De tweede bruin haar en bruine ogen. Het meisje zwarte krullen en bruine ogen. Kijk dan. Het klopt toch precies, alleen is er maar één jongen!"

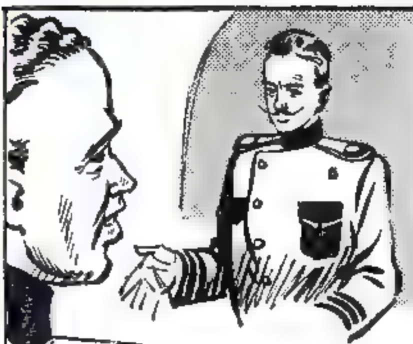
Hoe akelig alles ook was, Anne schoot onwillekeurig in de lach. Dat iemand haar lichtbruine haren als zwart en krullend kon beschrijven!

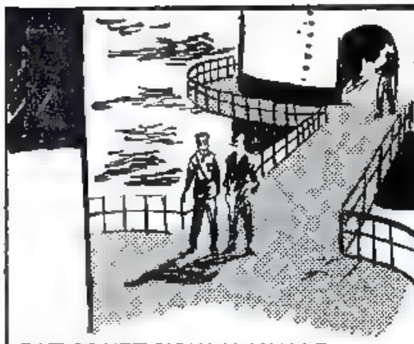
WORDT VERVOLGD

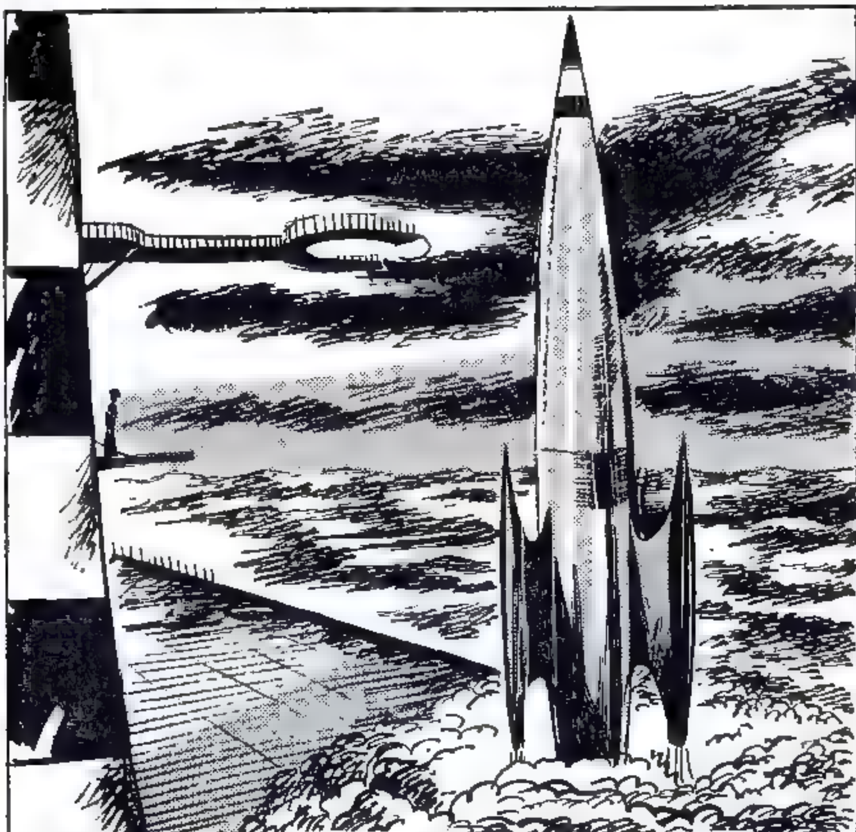

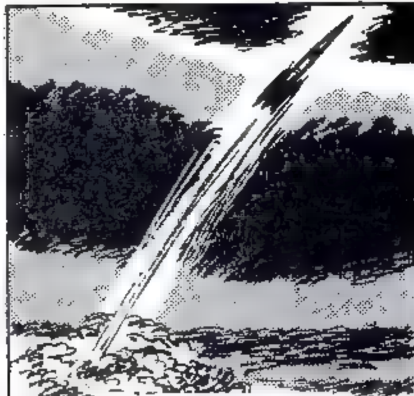
„Het klopt niet. Dit zijn de kinderen niet."

Captain
JOKER

PLOTSELING GILDE DOORDRINGEND EEN SIRENE. JOKER SCHOOT ONWILLEKEURIG OP UIT ZIJN ZETEL. ZIJN BEGELEIDER VERTELDE HEM

DAT OP HET SIGNAAL VAN DE SIRENE ALLEN DE RAKET MOESTEN VERLATEN. DE LEDEN VAN DE BEMANNING NAMEN DAN TEGELIJKERTIJD HUN PLAATSEN IN.

TERWIJL JOKER EN ZIJN GIDS NOG OP DE GROTE LOOPPLANK LIEPEN, WERD DEZE NAAR BINNEN GEROLD. HET STAARTSTUK VAN DE RAKET WERD IN DIKKE DAMPEN GEHULD, HEFTIG GIEREN VULDE DE LUCHT

EN DAAR SCHOOT DE RAKET DE RUIMTE IN.

JOKER STAARDE HET VREEMDSOORTIGE VLIEGTUIG ZO LANG MOGELIJK NA.

DIEP IN GEDACHTEN LIEP HIJ DAARNA VERDER. MISSCHIEN ZOU HIJ WELDRA ZELF EEN TOCHT MET DE RAKET MEEMAKEN .

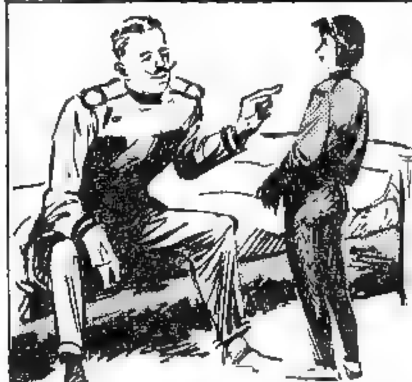

PLOTSELING WERD ZIJN AANDACHT AFGELEID. HIJ HOORDE ZACHTJES SNIKKEN.

OP EEN BANK ZAG HIJ EEN MEISJE, ZIELIG IN ELKAAR GEDOKEN.

JOKER VROEG HAAR WAAROM ZIJ ZO VERDRIETIG WAS.

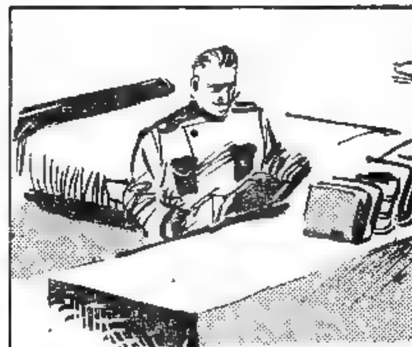

„U BENT WAARSCHIJNLIJK DE NIEUWELING, KAPITEIN JOKER?" VROEG ZIJ. „KOMT U MEE, IK MOEST U UW KAMER WIJZEN." ONDERWEG VERTELDE ZIJ DAT ZIJ ZICH ONGERUST MAAKTE OVER HAAR BROER, DIE TOT RAKETPILOOT WERD OPGELEID. ZELF WAS ZIJ WERKZAAM IN DE KEUKEN.

„IK BEN HIER NIET GRAAG," EINDIGDE ZIJ.

IN ZIJN KAMER GEKOMEN DACHT JOKER EVEN NA EN ZEI TOEN:

„MISSCHIEN LUKT HET ONS WEL OM SAMEN WEG TE KOMEN."

HIJ VROEG HAAR DRINGEND, IN HUN BEIDER BELANG TEGEN NIEMAND IETS TE ZEGGEN. HET MEISJE, TINEKE, BELOOFDE HET PLECHTIG EN GING NAAR HAAR WERK IN DE KEUKEN TERUG. JOKER BLEEF LANGE TIJD OP ZIJN BED ZITTEN, PEINZEND OP MIDDELEN OM TE ONTSNAPPEN.

TENSLOTTE GING HIJ BLADEREN IN DE NSTRUCTIES WELKE OP ZIJN BUREAU LAGEN. „ZODRA DE EERSTE TANK LEEG IS," LAS HIJ.

„SCHAKELT DE PILOOT DE TWEEDE BRANDSTOFTANK IN EN BESTUURT ZELF DE RAKET."

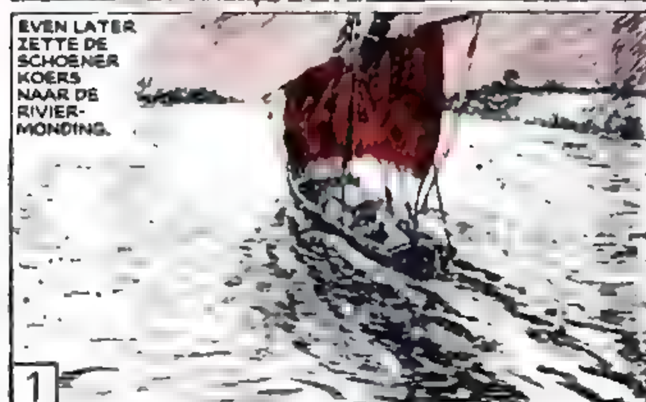

ZOU DAAR EEN MOGELIJKHEID TOT ONTSNAPPEN IN ZITTEN?

HIJ BESLOOT NAAR BED TE GAAN. KOMT TIJD, KOMT RAAD ..

DICK TURPIN

WELKOM AAN BOORD
LOOPPLANK INTREKKEN, HIJS DE ZEILEN!

EVEN LATER ZETTE DE SCHOENER KOERS NAAR DE RIVIER-MONDING.
1

DE REIS VERLIEP VOORSPOEDIG TOT CHATHAM, WAAR SCHUTTERS ACHTER HUN KANONNEN STONDEN OPGESTELD. DE BOODSCHAP VAN DE KOETSIER WAS HUN HAASTIG DOORGEGEVEN.
HET ZIET ER NIET BEST UIT. ZOUDEN ZE DE LUCHT GEKREGEN HEBBEN VAN ONZE LADING?
IEMAND HEEFT ONS VERRADEN, ZODRA WE IN DE BUURT KOMEN, IS HET MET ONS GEDAAN.
2

TOBY, IS ER EEN KANON AAN BOORD?
JAWEL, EN MUNITIE OOK, MAAR GEEN SCHUTTER.

GEEN NOOD. DOE HET ZEILDOEK VAN HET KANON EN LAAT EEN VAN DE MANNEN MUNITIE BRENGEN.
3

DE EERSTE KOGEL FLOOT AL OM HUN OREN EN BOORDE EEN GAT IN HET ZEIL.
WACHT MAAR, WE ZULLEN JE!

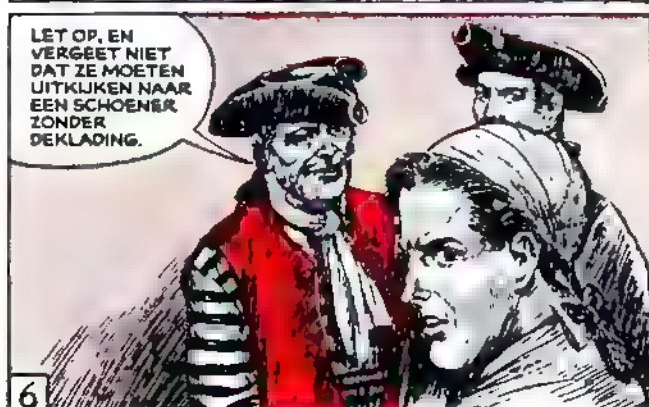

RUSTIG RICHTTE DICK HET KANON EN VUURDE!
RAAK, DICK, HUN KANON IS VERSPLINTERD.
WE MOETEN BIJ TEN BEREIK VAN DE KUSTBATTERIJEN KOMEN.
4

MET VOLLE ZEILEN SCHOOT DE SCHOENER LANGS DE KUSTBATTERIJ. DE SCHUTTERS EN DICK GAVEN TEGELIJK EEN SALVO!
JE BENT EEN BETER SCHUTTER DAN DIE SOLDATEN.

DE SMOKKELAAR GAF VLUG ZIJN BEVELEN.
IK HEB WEL MEER EEN MARINESCHIP BEET GEHAD. ALS IK HAD GEWETEN DAT MEN ONS VERWACHTTE, DAN HAD IK MIJN KANON KUNNEN SPAREN.

MAAR WE MOETEN NOG LANGS EEN FREGAT VAN DE MARINE, VERDEROP OM DE BOCHT VAN DE RIVIER. ER WORDEN AL SEINEN DOORGEGEVEN
EN ÉÉN SALVO BETEKENT ONZE ONDERGANG, TOBY. WAT NU?
5

LET OP, EN VERGEET NIET DAT ZE MOETEN UITKIJKEN NAAR EEN SCHOENER ZONDER DEKLADING.
6

GROENE DEKZEILEN WERDEN LANGSZIJ GEHANGEN, ZODAT DE BOOT HELDERGROEN MET WITTE STREPEN GESCHILDERD LEEK. HOUTEN SCHOTTEN EN LATWERK GAVEN HET SCHIP HET VOORKOMEN ALSOF ER DEKHUTTEN WAREN. DE SCHOENER WAS ONHERKENBAAR.

DICK EN DE PRINS GINGEN NAAR BENEDEN. TOEN MEN 'T FREGAT PASSEERDE, ZONGEN DE BOOTSLIEDEN OP DE MAAT VAN 'N VIOOL
AHOY! HEB JE OOK EEN SCHOENER GEZIEN STROOMAFWAARTS, NET VOORBIJ CHATHAM?
OP DE WOELIGE BAREN, OP D'ONSTUIMIGE ZEE,
DRAAG IK DIEP IN MIJN HARTE,
JOUW BEELT'NIS STEEDS MEE.
EN KOM IK IN EEN HAVEN, VER WEG VAN MIJN LAND

EEN HEEL ANDER GEZICHT, HÈ? NU LIJKT HET EEN KOOPVAARDIJSCHIP, ALLEEN JULLIE KLEDING PAST ER NIET BIJ. GAAN JULLIE IN DE KAJUIT.
7

EEN SCHOENER? NEE, NIETS GEZIEN. MISSCHIEN HEEFT IE LIGPLAATS GEKOZEN IN EEN KREEK!
BEDANKT. GOEDE REIS!
8

De duvelstoejager van Portland

DOOR G. HARMSE

Als de kok grijnsde, schoot Frank altijd in de lach. Dan liet hij zijn ogen rollen en werden zijn brede lippen, waartussen je de witte tanden zag schitteren, opengesperd tot aan zijn oren. Hij zong een liedje met vreemde klanken en roerde in een grote pot, die boven een houtvuur schommelde. „Tom lekker eten klaarmaken," mompelde hij bij zichzelf „Massa zeggen, feest vandaag. Water vandaag door pijpleiding stromen."

Een heerlijke geur vulde de grote tent, waarin veertig mannen aan een lange houten tafel zaten. „Hee, jochie!" riep opeens een van hen tot Frank. „Sta daar niet te suffen en zet de borden op tafel!"

Frank haastte zich naar de kist, waarin het eetgerei bewaard werd. Hij was gewend als duvelstoejager behandeld te worden. Ze beschouwden hem als het knechtje, dat nergens anders goed voor was dan voor schoenen poetsen, vloer vegen, piepers jassen en op de blokhutten in de bergen passen. De mannen waren in een rumoerige en opgewekte stemming. Ze hadden de hele dag vrijaf gekregen. Vandaag was het een feestdag, een lang verbeide feestdag. Anderhalf jaar lang hadden ze gezwoegd om een pijpleiding van vijftig kilometer lengte in het gebergte aan te leggen. Precies om twee uur die middag zou het water in de buizen gaan stromen. Van het grote verzamelbekken in de bergen tot de watertoren van Portland zou het de donkere weg door de buizen volgen die de mensen aangelegd hadden.

De enige die zich niet gelukkig voelde, was Frank. Hoe graag had hij de mannen geholpen bij het zware werk. Eén keer was hij met hen meegegaan, maar ze hadden hem uitgelachen, toen hij met een zware houweel de rotsachtige bodem te lijf wilde gaan. „Hee, jochie, wat doe je nou? Maak maar gauw dat je in de blokhut komt en zet eens een lekkere bak koffie voor ons!" lachten ze. Toen hij met hangend hoofd terugkwam, had Tom zijn wijze kroeskop geschud. „Jonge massa mij helpen." En hij gaf Frank een dweil om de keuken een goede beurt te geven.

Toen al het eten verorberd was en Frank zuchtend de vuile borden weggehaald had, kwam de ingenieur binnenvallen. Hij was in een goed humeur en sloeg de mannen kameraadschappelijk op de schouders.

„Luister," zei hij, „ik heb goed nieuws voor jullie. Kijk eens wat ik bij me heb?" En hij opende een zware leren tas. „Iedereen krijgt vandaag dubbel loon uitbetaald. Jullie hebben zo hard gewerkt en. . ." De rest van zijn woorden ging in een daverend vreugdegeroep verloren. De feeststemming kwam er nu pas goed in!

„Hee, jochie," riep een grote, zware kerel, die bekend stond om zijn grappen. „Loop als de weerga naar Jim op de hoek en haal bier. Maar als je één flesje breekt, ga je bij mij over de knie!" Een bulderend gelach was het antwoord. Er was helemaal geen bier te krijgen, want daarvoor zaten ze veel te ver van de beschaafde wereld af. Te midden van het algemeen gelach werd opeens het tentzeil opzij geschoven en er kwam een vreemde man hijgend en bezweet naar binnen.

„Meneer Ralley," zei hij tegen de ingenieur, „er heeft een aardverschuiving plaatsgevonden. . . Bij kilometerpaal 20 hoorde ik ineens een geweldig lawaai. Rotsblokken tuimelden naar beneden, precies waar de nieuwe waterleiding loopt. . ."

Iedereen was ineens stil. De ingenieur werd bleek en stond op. „Wijs me de plek!" zei hij en rende met de boodschapper naar buiten.

Het duurde lang voordat hij terugkwam. „Mannen," zei hij, „op de leiding bij kilometerpaal 20 ligt een laag gesteente, dat daar is neergestort. . . Ik denk dat de bergwand door het boren verzakt is. Het is natuurlijk mogelijk, dat de leiding het gehouden heeft, maar. . . ik moet zekerheid hebben. . ." Hij keek de kring rond. „Ik heb vier man nodig om na te gaan of de pijpleiding verzakt is of beschadigd. Jij, John, en jij, William, en jullie tweeën daar. . ."

„Okee," bromden de vier uitgekozenen.

„De anderen nemen hun houwelen mee en jullie beginnen met man en macht de rotsblokken te verwijderen. Eh, Tom!"

De neger keek op. „Ja, massa?"

„Jij belt onmiddellijk de hoofdingenieur op. Vertel hem, dat hij met het openen van de leiding moet wachten totdat hij bericht van mij krijgt. Afgesproken?"

„Ja, massa, Tom opbellen, hoofdingenieur zeggen. . ." Maar voordat Tom zijn boodschap kon herhalen, was Ralley al weg, op de voet gevolgd door zijn mannen.

Slechts de zwarte kok bleef achter en hij staarde naa

de telefoon, die de verschillende blokhutten langs het traject met elkaar verbond. Hij zorgde altijd voor de telefoon. Hij was accuraat en betrouwbaar. Er bleef nog iemand in de tent, maar op hem lette niemand, want het was het jochie maar. Het sprak vanzelf dat hij de kok hielp.

„Frank," zei hij, „Tom water nodig hebben. Tom afwassen als opbellen klaar is. Wil jonge massa water halen voor oude Tom?"

Frank lachte, maar niet van harte. Dáárvoor was hij goed genoeg. . . Maar die goeie Tom wilde hij graag helpen.

De ingenieur liep met zijn vier mannen de berg op naar de waterleiding, die daar op machtige bogen steunde en het dal tussen twee bergruggen overbrugde. Bij het aquaduct was een schacht, die toegang gaf tot het inwendige van de pijpleiding. De mannen staken hun lampen aan en daalden achter elkaar af in de buis. Gebukt liepen ze door de tunnel in de richting van kilometerpaal 20. .

Bij het verzamelbekken boven in het gebergte was intussen een grote massa mensen van alle kanten samengestroomd om de plechtige opening van de waterleiding bij te wonen. Veel auto's stonden op een bergplateau geparkeerd. Een vertegenwoordiger van de regering was uit Washington overgekomen. De hoofdingenieur en de burgemeester van Portland zouden een toespraak houden. Vlaggen en kleurige slingers hingen aan palen en er heerste een sfeer van feestelijke verwachting. Persfotografen schoten hun eerste plaatjes, radiomannen prutsten aan hun ingewikkelde apparaten.

De wachter die op de telefoon moest letten, stond bij een groepje arbeiders en luisterde naar de eerste tonen van een muziekkorps. En hij bleef daar staan, toen de meneer uit Washington zijn speech afstak en ook toen de hoofdingenieur met geestdriftige woorden het geslaagde reuzenkarwei en het nut ervan voor heel de omtrek schilderde. Zo kwam het, dat de wachter het wanhopige ratelen van de telefoon niet hoorde. . .

Precies om twee uur greep de burgemeester de hefboom, waarmee de elektrisch aangedreven sluisdeuren werden geopend. Terwijl het water zich met donderend geweld in de pijpleiding stortte, werd het volkslied gespeeld. Pas toen de heren in opgewekte stemming hun plaatsen gingen opzoeken aan de grote feestelijk versierde tafel, die in de open lucht was geplaatst en waaraan zij de thee zouden gebruiken, drentelde de wachter op zijn gemak terug naar de telefoon. Toen hij het toestel hoorde gaan, versnelde hij zijn pas een beetje

Hij nam de hoorn op en luisterde. . . Als geëlektriseerd bleef hij staan. Toen rende hij naar de sluishefboom en trok hem met een ruk naar STOP. Met wankelende stappen liep hij naar de tafel van de gasten en fluisterde doodsbleek het bericht in het oor van de hoofdingenieur. Niemand had iets gemerkt. Meneer Forstal, de hoofdingenieur, stond op. Eén blik op de watermeter overtuigde hem dat er reeds drieduizend kubieke meter water door de leiding naar Portland raasde en dat er voor de vijf mannen in de onderaardse buizen bij kilometerpaal 20 geen hoop meer was.

Hij greep naar zijn hoofd. Wat moest hij doen? Hoe kon hij ze waarschuwen? Maar zelfs als hem dat zou gelukken, zouden ze toch de vijf kilometer verder gelegen schacht niet meer kunnen bereiken. . . De watermassa ijlde op dit ogenblik met een snelheid van vijftig kilometer per uur door de buis, als een donderende, schuimende rivier, waarvan de kracht gelijk was aan die van een alles meesleurende en verbrijzelende waterval. . .

Toms ogen waren opengesperd van schrik. Het zweet liep over zijn glimmende wangen. Onafgebroken had hij gebeld. Zijn paniek was met de minuut groter geworden. „Massa hoofdingenieur, massa hoofdingenieur. . ." had hij gemompeld. Waarom gaven ze geen antwoord? Hij hoopte nog steeds, dat er zich iemand zou melden. Zo verstreken de kostbare minuten, waarin hij Ralley en zijn helpers had kunnen waarschuwen. Het drong tot hem door dat het daarvoor nu te laat was. Eindelijk. . . daar klonk de stem van de wachter. Tom gaf het bericht door, maar hij kreeg geen antwoord meer.

Vlak daarna ratelde de telefoon De hoofdingenieur was aan de lijn:

„Het water is al in de pijpleiding en zal binnen enkele minuten kilometerpaal 20 bereiken. Probeer de mensen te waarschuwen."

Handenwringend liep de oude neger in de tent rond. Hij kon de mannen niet meer redden. Op dit ogenblik kwam Frank binnen. Toen hij het

De mannen staken hun lampen aan en daalden achter elkaar af in de buis.

...toen siste de lont en meteen wierp hij het gevaarlijke pakket naar de pijpleiding.

radeloze gezicht van de neger zag met lippen die nu niet tot aan zijn oren opgetrokken waren, maar jammerlijk naar beneden hingen, kon hij een glimlach niet onderdrukken. Toms gezicht spiegelde precies af wat er in hem omging. Hij was eigenlijk een groot kind. Maar toen Tom hem vertelde wat er aan de hand was, sloeg de schrik ook Frank om het hart. Angstig staarden ze elkaar aan. Ze kónden ingenieur Ralley niet meer waarschuwen...

Plotseling ving hun oor een eigenaardig geloei op, dat van het aquaduct kwam. Het werd veroorzaakt door de lucht in de buis, die door de aanstormende watermassa voortgedreven werd en zich een uitweg zocht door de schacht, die nu als een enorme fabrieksfluit werkte. Het klonk als het geluid van een gierende sirene: een afschuwelijk signaal van een onafwendbaar naderend onheil. De rillingen liepen Frank over de rug. Maar ineens schoten zijn ogen vonken. In hem gloeide de vaste wil op om te helpen. Door zijn brein flitste de gedachte, dat de enige mogelijkheid tot redding daarin bestond, dat de leiding werd verbroken! Zijn ogen richtten zich op het aquaduct daar hoog boven. Als dat verwoest werd, zouden vijf mannen in leven blijven. Maar, wat kan een nietig „jochie" tegen een machtig bouwwerk, dat maandenlange arbeid had gevraagd, in enkele minuten beginnen?

Dynamiet!

En daar rende Frank al, de nietsnut, het jongetje, dat ze hun schoenen lieten poetsen. Hij rende nu om hun het leven te redden...

Een paar honderd meter van het aquaduct bevond zich een schuurtje, waar de springstoffen werden bewaard. Toen Frank er was aangekomen, pakte hij zoveel dynamiet- en ekrasietpatronen bij elkaar als hij maar dragen kon en sjorde ze vast in een dikke bundel. Vervolgens stopte hij een stuk lont in de opening van een ontstekingspatroon, die hij midden in het pakket wrong. En toen ging hij met zijn vracht de berg op. Hij moest er eerder zijn dan het water! Hij dacht reeds in de verte het bruisen te horen en met inzet van zijn laatste krachten zette hij hijgend door in de wedloop om het leven van de vijf mannen. Nu ging het nog om seconden. Onder het lopen sneed hij nog een flink stuk van de lont af, zodat er maar enkele centimeters overbleven; een brandduur van luttele seconden! .

Bij de schacht gekomen streek hij een lucifer aan, toen siste de lont en meteen wierp hij het gevaarlijke pakket naar de pijpleiding.

Nu rende Frank om zijn eigen leven te redden. Hij had net de bergwand bereikt of daar begon de grond onder zijn voeten te schudden. Aan het eind van zijn krachten struikelde hij, maar onder het vallen zag hij nog hoe de laatste boog van het aquaduct uiteenweek, alsof deze door een reusachtige bijl werd gespleten

De ingenieur had eerst geen bijzondere aandacht geschonken aan de wind in de buis, toen hij met zijn helpers metingen begon te verrichten om vast te stellen of de aardverschuiving een verzakking van de pijpleiding had veroorzaakt.

Maar toen de luchtstroming en de druk voortdurend toenamen, keken de mannen elkaar verontrust aan. Doch niemand durfde het fatale woord uit te spreken. Een hevig gedreun door de buis, dat aanzwol tot een hels lawaai, brak in een oogwenk alle twijfel. HET WATER! In doodsangst bleven zij in de nauwe spelonkachtige doorgang staan. Met het geweld van een orkaan joeg de wind nu door de koker. Ze konden niet meer blijven staan, maar werden meegesleurd als stenen in een rivier. Vijf kilometer verder was de volgende schacht en voortgeduwd door de razende wind renden zij, vielen, stonden op. Maar ze wisten dat hun minuten geteld waren. Een machtig bruisen als van een loeiende branding dreunde achter hen.

Plotseling werden ze door elkaar gesmeten en door een vreselijke druk metersver door de buis geslingerd. Hun kleren werden aan flarden van hun lijf gerukt. Een blauwe vuurtong flitste tot vlak bij de grond waarop zij lagen. Toen verloren ze het bewustzijn.

Maar het water kwam niet, want dat stortte uit het opgeblazen aquaduct als een waterval in het dal. De duvelstoejager had hun het leven gered.

Onder het vallen zag hij nog hoe de laatste boog van het ***aquaduct uiteenweek.***

H-O en QUAKER

PAAS-wedstrijd

mee gefietst en mee gespeurd en daarbij een ei gekleurd

Ruim 600 prijzen

Beste jongens en meisjes

Wat heerlijk, dat zovelen van jullie hebben meegedaan met de vorige wedstrijd!
De fabrikant van de bekende H-O en Quaker havermout nodigt jullie opnieuw uit om mee te doen; dit maal met een speurtocht op de fiets. Er zijn weer drie leeftijdsgroepen met in elke groep 7 hoofdprijzen en 200 troostprijzen.

PRIJZEN

Voor elk van de 3 groepen:
groep A 6 tot en met 8 jaar
groep B 9 tot en met 11 jaar
groep C 12 tot en met 15 jaar

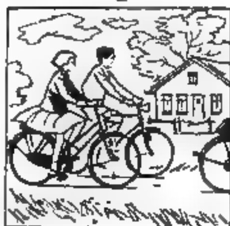
1e prijs f 125.-
2e prijs f 75.-
3e prijs f 50.-
4e prijs f 45.-
5e prijs f 35.-
6e prijs f 25.-
7e prijs f 20.-
200 prijzen van **f 5.-**
In totaal dus **621** prijzen!

De prijzen boven f. 10.— krijg je van ons op een spaarbankboekje.

Een deskundige jury zal onder toezicht van notaris J. G. Bouma te 's-Gravenhage of diens plaatsvervanger alle inzendingen beoordelen. Alle inzendingen worden eigendom van Quaker Oats-Graanproducten N.V. Rotterdam. De beslissing van de jury is bindend. Over de prijsvraag kan niet worden gecorrespondeerd. Bekendmaking van de hoofdprijswinnaars geschiedt t.z.t. in dit blad.

Wat je moet doen:

1. Teken een Paasei op een vel papier. Papiermaat maximaal 20 x 30 cm. Kleur en versier dat ei op originele wijze net zoals je wilt
2. Zet op de achterzijde van de tekening duidelijk in blokschrift je naam, leeftijd, adres en plaats waar je woont
3. Plak naast je naam de uitgeknipte ② van een pak H-O of Quaker havermout, of de ① van een pak „Een minuut Quaker havermout". Dit rondje staat op de bodem van elk pak H-O en Quaker.
4. Zet eveneens op de achterkant van de tekening de ZEVEN antwoorden op de vragen in het gedicht.
5. Verpak je tekening zo goed, dat deze niet kan beschadigen en adresseer hem, voldoende gefrankeerd aan
H-O havermout, afd. S Postbus 487, Den Haag.
Je mag zoveel inzendingen sturen als je wilt, mits elke inzending voldoet aan de punten 1 tot en met 6.
6. Je kunt er de HELE PAASVAKANTIE over doen, maar zorg ervoor dat jullie **inzendingen uiterlijk [illegible] april 1959 in ons bezit zijn.**

FIETS MEE EN GEEF HET ANTWOORD OP DE VRAGEN

Wij gaan op Zevenstedentocht
door Neerlands mooiste steden
De route die is uitgezocht
telt vele heerlijkheden.
Wij komen eerst in Amsterdam
met Damrak en Rokin
Waar staat in deze oude stad
't paleis der Koningin? (1)
Wij fietsen verder naar Den Haag.
Hoe noemt men daar de poort
waar eens de Witt gevangen zat
en dichtbij werd vermoord? (2)
Nu gaan we voorbij Ypenburg
naar Delft met zijn kanalen
Maar weet je ook welk blauw produkt
de wereld hier kwam halen? (3)
Het volgend doel is Rotterdam
met havens wijd en zijd.
Hoe heet de havermout-fabriek
die zorgt voor je ontbijt? (4)
We rijden snel op Utrecht aan
die stad kan ons bekoren
Hoe heet in deze jaarbeursstad
de oude, hoge toren? (5)
Van Utrecht gaan we naar Breda
Daar weet men feest te vieren
Hoe heet hier de beroemde school
voor nieuwe officieren? (6)
En nu is Limburg aan de beurt
We komen in Maastricht.
Wat is de naam van de rivier
waar deze stad aan ligt?(7)

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

GEEF DAT GELD TERUG, BILLIE.
VANDAAG GEEN TIJD, IK MOET NAAR DE SNOEPWINKEL.

BILLIE IS VAST NIET ECHT DOOF. IK MERK HET GAUW GENOEG ALS IK DE VOETZOEKER AFSCHIET.

HEE! WIE GOOIT HIER MET VOETZOEKERS!

ZIE JE WEL, DAT JE NIET DOOF BENT, BILLIE!
ALS JE HET DURFT TE VERKLIKKEN, DAN TREK IK DE OREN VAN JE HOOFD.

MIDDEN IN DE NACHT...
BILLIE SLAAPT VAST, IK ZAL HEM WEL KRIJGEN!

LAAT ZE MAAR OPSTAAN, IK HOOR DE WEKKER NIET EN BLIJF FIJN LIGGEN LEKKER UITSLAPEN...

BILLIE, STA EENS OP, WORD WAKKER! BILLIE!!!
IK VERSTA ER NIKS VAN!

WAT ZEI HIJ EIGENLIJK? IK BEN NU ECHT DOOF, IK... OOOOO!

GISTEREN HIELD IK ME MAAR DOOF, MENEER, MAAR NU BEN IK ECHT DOOF GEWORDEN!
ZO, BILLIE, JE BEKENT DUS! LAAT ME JE OREN NAKIJKEN!

EEN PAAR OORDOPJES, MERKWAARDIG!
GELUKKIG, IK KAN WEER HOREN!

LUIAARD! EENS KIJKEN OF JE OOK NOG VOELEN KUNT!
IK KRIJG ER AL OORPIJN VAN, MENEER!

ZIJN DAT JOUW OORDOPJES NIET, JAN? IK HEB ZE MAAR IN EEN BANKBILJETJE GEROLD!
IK BEN ZO VRIJ OM HET AAN TE NEMEN, MENEER...
DE TWEEDE KEER DAT HET MIJN NEUS VOORBIJGAAT...

Fredericovecht alleen tegen duizenden

DOOR CARLO MUNTINCK

De lange, bochtige weg tussen Parma en Modena dreunde onder de tred van duizenden voeten die een stofwolk van meer dan een kilometer lengte deden opdwarrelen. Bij elke stap die het leger deed, klonken de geluiden van pijlkokers, die tegen maliënkolders tikten en van zwaardgevesten, die met een doffe bonk tegen brede leren riemen sloegen.

Aan het hoofd van de stoet reed prins Alfio. Hij had zijn vizier opgeslagen en op de punt van zijn helm ritselden lange, zwarte veren, die in het felle zonlicht een zilverachtige glans kregen.

Bijna een dozijn ridders en tal van schildknapen, allen zwaar gewapend, vormden zijn gevolg en daarachter sjokten de duizenden voetknechten door de zomerhitte. Zij voerden slingerblijden, ballista's en tal van andere werktuigen met zich mee, die door zware Vlaamse paarden over de hobbelige weg werden getrokken en bij elke stap werd hun woede tegen de verraderlijke hertog van Modena groter.

Enzo Comani, die vlak achter een zware, op wielen gemonteerde boog liep, had een gevoel in zijn mond, alsof hij alleen maar stof naar binnen kreeg in plaats van zuurstof. Hij duwde nijdig zijn goedendag naar achteren, die bij elke stap wat meer opzij was gegleden en die hem nu bijna zijn eigen knieën kapot sloeg.

„Ik wou dat ik die verdraaide hertog levend in m'n handen kreeg," zei hij tegen zijn buurman. „Als hij krijgt wat ik hem toedenk, dan is hij nog niet gelukkig."

Angelo Maretti knikte. „Afgezanten gevangen zetten is laf," zei hij. „Een boodschapper is onschendbaar."

„Juist!" zei Enzo. „Het is een laffe misdaad. En dat die Ottorino ze als gijzelaars gebruikt om zijn zin te krijgen, dat is nog veel erger."

„Dat is waar," gaf Angelo toe, „maar niemand kan het de prins kwalijk nemen dat hij er geen genoegen mee neemt."

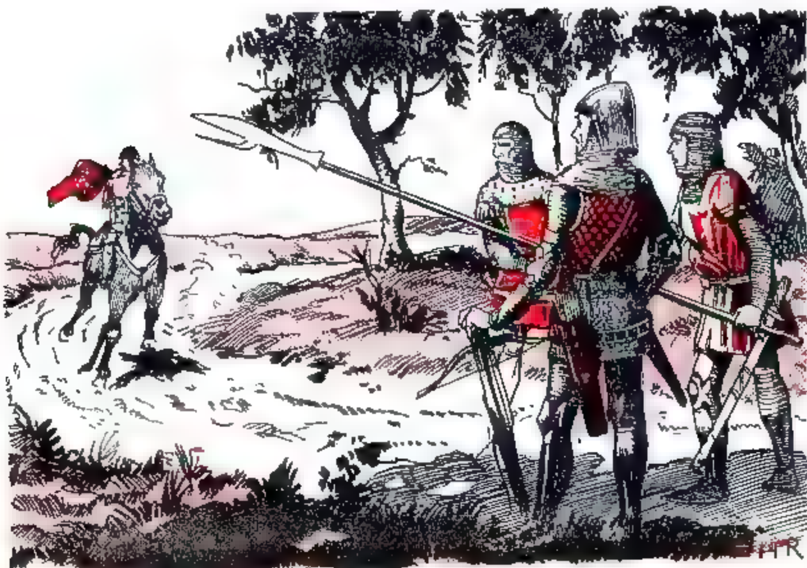
„Dat beweer ik toch ook niet?" zei Enzo. „Maar wij zitten er maar mee. Heb jij ooit weleens een stad begeerd, Angelo Maretti? Ik wil jouw gezicht weleens zien als je op een stormladder staat en ze gooien je van alles naar je hoofd. En die lui van Modena zijn tot alles in staat, dat is bekend."

Angelo zuchtte. „Tja, als de grote heren oorlog voeren, moeten de arme drommels het ontgelden. Zo ben je op je akkertje bezig om een paar schoven graan binnen te krijgen en zo loop je naar adem te snakken met veertig pond ijzer om je nek."

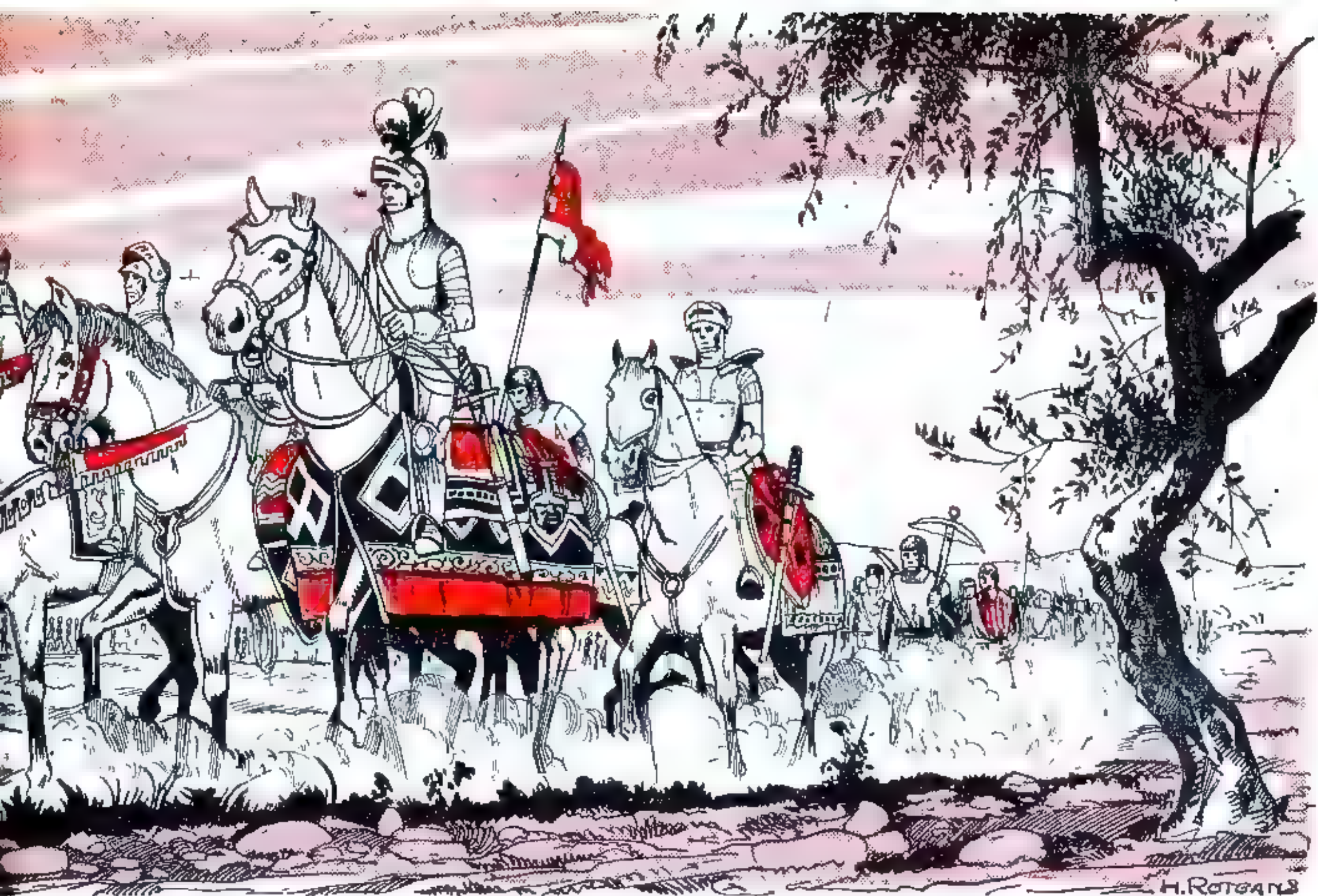
Enzo gromde. „En als er nu nog maar eens een hartige slok wijn werd uitgedeeld, dan was het nog te verduren. De prins denkt zeker dat we kamelen zijn."

Hij stak zijn handen tussen zijn gordel en stapte verongelijkt verder over de stoffige weg en bij elke stap werden de straffen, die hij de hertog van Modena toedacht, onbarmhartiger.

Van de kant van Modena naderde een ruiter.

Toen de avond viel, sloeg de prins van Parma zijn kamp op in het open veld aan de kant van de weg, even voorbij Reggio. Na een haastig maal strekten zijn vermoeide mannen hun leden in het hoge gras en een half uur later was er in het kamp niemand meer wakker behalve de paar onfortuinlijken, die waren aangewezen om de wacht te betrekken

De volgende morgen, juist toen de prins het sein wilde geven om op te breken, naderde er van de kant van Modena een ruiter, die het veld opreed en naar de aanvoerder van het leger vroeg

Toen hij bij de prins werd gebracht, gaf hij hem een perkament dat het zegel van hertog Ottorino droeg en wachtte daarna zwijgend af.

Nadat prins Alfio de boodschap had gelezen, wenkte hij de graaf van Farni en enkele andere ridders.

„Een boodschap van de hertog,' zei hij. „Ottorino dreigt dat hij bij de eerste pijl, die wij op Modena zullen afschieten, onze gezanten zal laten ophangen."

Ridder Jacopo Arrenta hief zijn vuisten op. „Die verrader is in staat zich aan zijn woord te houden," zei hij. „Maar moeten we ons daardoor laten dwingen? Moet de prins van Parma dan als een geslagen hond naar de zijnen terugkeren?"

Alfio schudde het hoofd. „Daar zullen we het direct over hebben," zei hij. Hij wenkte de boodschapper, die zich van de aanvoerders had verwijderd en in afwachting van het antwoord nerveus heen en weer liep

„Ga terug naar je heer," zei hij.

De man boog. „Wat wenst Uwe Doorluchtigheid dat ik hem zeg?"

„Dat moet je zelf maar bedenken," zei de prins. „Als de tijd daar is, zal hij mijn antwoord wel vernemen."

De man aarzelde. Toen draaide hij zich om, steeg op zijn paard en verdween spoorslags in de richting, waaruit hij was gekomen.

Prins Alfio wendde zich tot de ridders. „Ik weet dat we voor een eerlijke zaak vechten," zei hij. „Teruggaan en mij gewonnen geven doe ik nooit, maar drie mannen laten ophangen, die mijn vader en mij hun hele leven lang gediend hebben, dat zint me evenmin."

„Dat is begrijpelijk," zei de graaf van Farni. „Maar hoe lossen we het probleem dan op?"

Prins Alfio dacht na. „Ik geloof, dat we hier beter list dan kracht kunnen gebruiken," antwoordde hij. „We zouden iemand moeten hebben die Modena door en door kent en die niet bang is zijn huid te wagen, en als we zo iemand konden vinden, zou hij nog bijzonder veel geluk moeten hebben."

Grevario Fiorente, een ridder uit Cazzia, deed een stap naar voren.

„Die man zal ik u brengen," zei hij. Hij stak het veld over en keek rond tussen de mannen, die met hun wapenrusting bezig waren. Toen hij terugkwam, had hij een jongeling bij zich, die nauwelijks twintig jaar kon zijn. Hij had golvende, lichtbruine haren, die tot over zijn schouders vielen en waarop hij, ondanks de warmte, een muts van beverhuid droeg. Hij was tenger gebouwd en zag er uit alsof hij tegen de eerste de beste knaap van een jaar of vijftien het onderspit zou moeten delven, maar in zijn smalle gezicht stonden een paar slimme, donkere ogen, die de prins onbevreesd aankeken.

„Dit is Frederico," zei Fiorente. „Hij heeft twaalf jaar in Modena gewoond en kent er het kleinste slopje."

Alfio glimlachte. „Dat is al heel wat," zei hij, „maar weet hij wat hem te wachten staat?"

„Ridder Grevario heeft het me verteld, monseigneur," antwoordde Frederico. „Als u het mij toestaat,

zou ik het graag willen proberen."

„Het is dapper aangeboden, m'n jongen," zei Alfio, „maar besef je het gevaar, waarin je je begeeft? De hertog van Modena kent zeker geen genade, als je gevat wordt. Het is een strijd van één tegen duizenden."

Frederico haalde zijn schouders op. „Het is meer een kwestie van list dan van strijd, hoogheid."

„Goed," zei de prins, „als je er zo over denkt, moeten we het er maar op wagen. Ik zeg je vooruit, dat je kans niet groot is, maar mocht je slagen, dan zul je er geen spijt van hebben."

Hij liet Frederico een paard geven, opdat deze zich niet nodeloos zou hoeven vermoeien en het leger trok verder naar Modena, dat ze bij het aanbreken van de middag bereikten.

Achter zware wallen, waarin de poorten zorgvuldig waren gesloten, lag de stad in de vlakte. Hier en daar, tussen de dicht opeen gebouwde huizen, stak een kerktoren omhoog en het oudste deel, dat op een lage heuvel was gebouwd, verhief zich bijna even hoog boven de rest van de stad als de torens eromheen.

Frederico, die vlak achter de ridders reed, zag de bekende gebouwen en hij herinnerde zich de straten, waarin hij als kind had gespeeld. Hij zag de wachters op de muren, die elkaar het naderende leger wezen en hij wist, dat het niet mee zou vallen om daarbinnen te komen

Prins Alfio en zijn onderbevelhebbers reden op veilige afstand om de wallen heen en gaven aan waar de katapulten en de andere werktuigen moesten worden opgesteld. Toen de troepen zich in een wijde kring rond Modena hadden gelegerd, riep de prins Frederico bij zich.

„Dat ziet er niet hoopvol uit, vriend," zei hij. „Je denkt toch niet, dat ze je rustig over die muur laten klimmen, is het wel?"

Frederico schudde het hoofd. „Zo dwaas ben ik niet, monseigneur. Er zal maar één weg zijn en dat is eronderdoor in plaats van eroverheen. Uwe Doorluchtigheid zal hebben opgemerkt dat de Sporno Modena aan de ene kant binnenstroomt en het aan de andere zijde weer verlaat. In het noordoosten, waar hij naar de Panaro stroomt, loopt hij bijna driehonderd voet onder de grond door; daar hoef ik niets te proberen. Maar aan de westkant, waar hij de stad binnenkomt, daar is een opening in de muur om het water door te laten."

Het gezicht van de prins klaarde op. „Je bent een sluwe rakker, Frederico. Wanneer wilde je het wagen?"

„Vanavond nog," antwoordde de jongeman.

„Dan wens ik je hee. veel geluk toe, m'n beste jongen," zei prins Alfio.

Hij liet zich geluidloos in het water zakken.

„Je zult het hard nodig hebben."

Die avond, toen het donker was, verliet Frederico het kamp en sloop naar de oever van de Sporno. Aan zijn gordel bungelde een korte, vlijmscherpe dolk en om zijn middel had hij een lang touw gewonden.

Toen hij op enkele tientallen meters van de stad was gekomen, nog buiten het schijnsel, dat de wachtvuren op de muur verspreidden, liet hij zich geluidloos in het water zakken en begon te zwemmen. Van tijd tot tijd keek hij naar boven, maar niets wees erop, dat de wachters de eenzame figuur in het water bemerkt hadden.

Toen Frederico nog slechts enkele meters van de muur verwijderd was, dook hij en zwom onder water verder

Toen hij volgens zijn berekening de muur had bereikt, kwam hij boven om adem te halen en op hetzelfde moment onderdrukte hij met moeite een kreet van teleurstelling.

De opening, waardoor de rivier de stad binnenstroomde, was afgesloten door een houten valhek, waarvan de spijlen tot op de bodem van de Sporno doorliepen.

Frederico haalde diep adem en dook opnieuw. Toen hij op de bodem van de rivier stond, greep hij met beide handen een van de spijlen vast. Terwijl zijn slapen klopten van inspanning, plaatste hij zijn voeten tegen de spijlen ernaast en zette zich met al zijn kracht af

Vlak boven zijn hoofd klonk een doffe knak en tegelijk tuimelde Frederico ruggelings achterover. Hij liet het afgebroken stuk los en schoot snel naar de oppervlakte

Toen hij er zeker van was, dat de wachters op de muur niets hadden bemerkt van hetgeen zich onder hen afspeelde, zoog hij zijn longen vol en schoot naar beneden. Hij wrong zich door het gat tussen de spijlen en zwom onder water de stad van de vijand binnen.

Vlak bij de oever liet hij zich naar boven drijven. Met zijn mond en zijn ogen boven water, keek hij om zich heen. Achter hem, op de wal, klonken de trage voetstappen van de verdedigers, maar overigens was de stad in diepe rust.

Frederico zwom verder en klom op een donkere plek aan land. Vlak voor hem rees de toren van de Magdalenakerk omhoog en hij wist, dat links daarvan de straat van de schoenmakers moest zijn, die op de Smedenstraat uitkwam.

Frederico veegde het water uit zijn ogen en sloop dicht langs de huizen door de donkere straat. Bij de hoek gekomen sloeg hij rechtsaf, liep nog een eind door en stak toen snel over.

Voor het smalle houten huis van een zilversmid bleef hij staan en bonsde op de deur.

Eerst bleef alles stil, maar toen hij voor de derde maal klopte, klonken er sloffende voetstappen en een ogenblik later ging er een luikje open, waarvoor het gezicht van een oude man verscheen.

„Ik ben het, Simeon," zei Frederico. De oude man staarde verbaasd naar de nachtelijke bezoeker. Toen opende hij de deur en trok hem naar binnen.

„Frederico!" zei hij, „mio Frederico! Hoe is het mogelijk. Maar wat ben je nat, m'n jongen. Is je iets overkomen?"

„Ik zal het je vertellen," zei Frederico, „maar geef me dan eerst droge kleren."

De oude man nam hem mee naar achteren en gaf ze hem

„De wereld zit toch wonderlijk in elkaar," zei hij. „Vanochtend, terwijl ik aan het werk was, dacht ik nog aan je en nu, bijna vijf jaar nadat ik je voor het laatst heb gezien, sta je voor me, zo nat als een kat, die ze in het water hebben gegooid."

Frederico grinnikte. „Met dat verschil dat ik zo dom was om er zelf in te vallen," zei hij. „En toen was de eerste aan wie ik dacht, mijn oude vriend Simeon Secira. Maar wees gerust, Simeon, anders was ik je toch komen opzoeken.

De oude man knikte. „Je bent intussen een hele kerel geworden," zei hij. „Ach ja, hoe lang is het al weer niet geleden, dat je schalen voor me wegbracht naar Sior Bravanti. Maar je hebt een slechte tijd uitgezocht om terug te komen, m'n jongen. De vraag is of je er weer uitkomt."

Frederico haalde zijn schouders op. „Bedoel je die troep sukkels, die daar voor de stad ligt? Die zijn weer vertrokken voor je er erg in hebt. Ik wed

dat ik over een week weer in Bologna zit."

„Dat wil ik hopen," zei Secira. „Zo, dus je woont in Bologna. En bevalt het je daarginds?"

„Ik mag niet klagen," zei Frederico opgewekt. „Maar ik vrees dat ik nu weer verder moet, oude vriend, anders loop ik de kans dat de waard me niet meer binnenlaat."

„Mmm," zei Secira, „die herbergiers snijden iemand de beurs en stellen hem nog de wetten bovendien. Je komt me toch gauw weer eens opzoeken, nietwaar?"

„Zo spoedig mogelijk," beloofde Frederico. „Intussen word je bedankt, Simeon."

Hij verliet het huis van de zilversmid en begaf zich naar de piazza, die, aan de overkant van de rivier, op het hoogste punt van de stad was gelegen.

Aan de zuidzijde van het plein stond het paleis van de hertog en schuin daar tegenover, door een smalle steeg gescheiden van de wisselbank, bevond zich het gerechtsgebouw. Zo te zien telde het slechts twee verdiepingen, waarvan de bovenste door een brede loggia werd omgeven. Maar Frederico wist, dat zich onder de grond de cellen bevonden, waar de justitie van Modena haar gevangenen hield ingesloten. Hij wist ook, dat het niet alleen dieven en oplichters waren, die daar zaten.

In de linkervleugel waren de cellen, waar de persoonlijke vijanden van de hertog werden vastgezet. Het was een plaats, waarover in Modena met fluisterend ontzag werd gesproken, want wie daar terechtkwam, had weinig kans dat hij het daglicht ooit als vrij man weer aanschouwde.

Toen Frederico de open noordzijde van het plein passeerde, zag hij, dat er in verschillende vertrekken van het paleis nog licht brandde. Voor het gebouw liepen vier wachters heen en weer; dubbel zoveel als in gewone tijden.

Frederico spoedde zich langs het open gedeelte en verdween achter het gerechtsgebouw, dat als een groot, rechthoekig silhouet in het donker van de nacht stond.

Driemaal was hij hier binnen geweest. Eenmaal toen hij met een paar van zijn kameraden was opgepakt, omdat ze midden in de nacht de klok van de Magdalenakerk hadden geluid en de beide andere keren om er voor Simeon Secira wat zilveren vaatwerk te brengen, dat voor de magistratenkamer bestemd was.

Voor zijn baldadigheid had hij vijf stokslagen gekregen en voor de boodschappen een paar koperen munten, die hij direct had omgezet in honingkoeken, maar de onderaardse kerkers had hij geen van die keren gezien.

Frederico keek naar boven. De gevel van het gebouw was uit grote, gladde stenen opgetrokken, die hij onmogelijk kon beklimmen. Zijn enige kans was het touw.

Hij maakte het los en nadat hij zich ervan vergewist had dat er niemand in de buurt was, wierp hij het na enkele vergeefse pogingen om de hoekpilaar van de loggia.

Hij liet het andere eind zakken tot het touw in twee gelijke delen hing. Daarna klom hij snel naar boven.

Toen hij in de loggia stond, knoopte hij het touw weer om zijn middel en ging op onderzoek uit.

In het midden van de galerij vond hij een vensternis, die groot genoeg was om hem door te laten. Hij werkte zich naar binnen en sloop de trap af naar de benedenverdieping.

Geen enkel geluid in het grote gebouw verraadde de aanwezigheid van mensen, maar de indringer, die zich nu achter een groot marmeren beeld had opgesteld, wist heel goed, dat de onderaardse kerkers dag en nacht onder bewaking stonden.

WORDT VERVOLGD

DE PRINSES EN DE HOUTVESTER

ERIK VERVEELDE ZICH TIJDENS ANITA'S AFWEZIGHEID, HULPELOOS STOND HIJ NAAR DE ZANG TE LUISTEREN.

DE LAATSTE DEELNEEMSTER IS ELSA, EEN KANTWERKSTER.

JAMMER, DAT DE PRINSES ZOVEEL SCHOONS NIET HEEFT KUNNEN HOREN.

HEEL JAMMER. ZULLEN WE MAAR DOORLOPEN?

ALS PRINS ERIK ZIJN GASTVROUW HAD GEZIEN, ZOU HIJ STOMVERBAASD ZIJN GEWEEST.

VOORZICHTIG ER ONDERDOOR GLIPPEN... IK MAG ELSA NU NIET IN DE STEEK LATEN!

MAAR TOEN DEED ZICH EEN ONVERWACHTE MOEILIJKHEID VOOR...

HEE, WAT MOET DAT DAAR?

OOOO!

HALT!

STEL JE VOOR, DE PRINSES ACHTERNA GEZETEN DOOR HAAR LIJFWACHT!

HIJ MAG ME NIET INHALEN, WANT ELSA REKENT NU OP ME, IK MOET NAAR HAAR TOE.

ELKE DEELNEEMSTER AAN HET ZANGFESTIVAL MOEST VOOR EIGEN BEGELEIDING ZORGEN. ANITA HAD ELSA HAAR HULP BELOOFD EN DEZE BELOFTE WILDE ZIJ HOUDEN, AL MOEST ZIJ HAAR GEZELSCHAP IN DE STEEK LATEN.

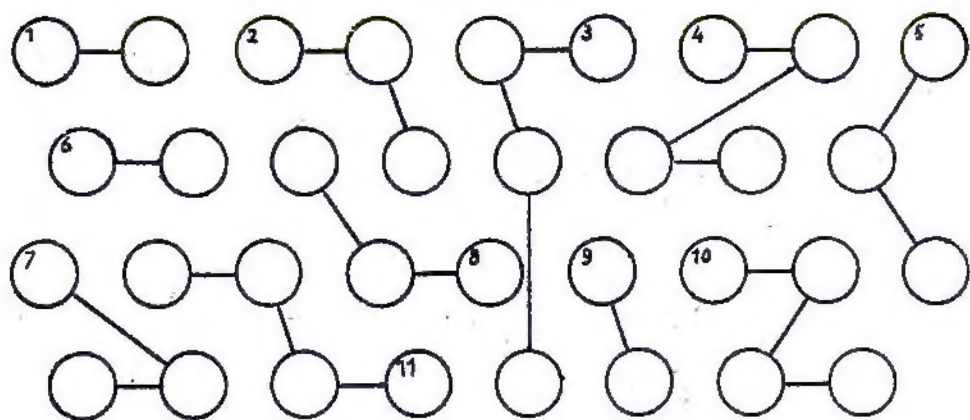
HET WAS NIET DE EERSTE KEER DAT RUDOLF DE PRINSES TE HULP KWAM. AL VAKER HAD HIJ HAAR 'N DIENST BEWEZEN, SINDS HIJ ALS HOUTVESTER IN DIENST WAS GEKOMEN. DANK ZIJ ZIJN OPTREDEN KON ANITA SPOEDIG HAAR WEG VERVOLGEN.

WIE PUZZELT ER MEE?

CIRKELPUZZEL

In elk cirkeltje moet een letter komen te staan en het geheel moet een spreekwoord van 34 letters worden. Je kunt de letters vinden door de hieronder gegeven woorden op te zoeken en in te vullen. Je neemt telkens zoveel cirkels als er door lijntjes verbonden zijn en je begint steeds met het kringetje, waarin het cijfer staat. Dat wil dus zeggen, dat het in te vullen woord in allerlei richtingen kan lopen: vooruit, achteruit, naar boven en ook wel heen en weer.

De omschrijvingen zijn:

1 Uitroep; betekent ook: wat zeg je?
2 Dicht
3 Niet slecht
4 Niet los
5 Visgerei
6 Lidwoord
7 Vlug, snel
8 Kappersgereedschap
9 Televisie (afk.)
10 Erg warm
11 Venster

GEBROKEN WOORDEN

Hier staan zeven woorden van acht letters maar je ziet wel, dat de helften van elk woord niet bij elkaar passen. Al die woorden zijn namelijk gebroken en de achterste stukken zijn door elkaar geraakt. De voorste stukken zijn op hun plaats blijven staan. Als je er weer goede woorden van gemaakt hebt en de achterste stukken dus in de juiste volgorde hebt gezet, vormen de eerste letters van deze stukken een woord, dat verschillende betekenissen heeft. Het kan een vakantieganger zijn, een soort auto of een deel van een geweer.

VEER KOUS
KLIM KORF
WERK ROOS
ZEUR RIEM
BIJEN EZEL
OVER TIEN
DRIJF EIND

VERBORGEN BLOEMENAMEN

In elk van de vier onderstaande zinnen is de naam van een bloem verborgen.

1 Ziezo, die boterham is erin gegaan als koek, zei moeder.
2 Vele toeristen gaan in de vakantie naar Oostenrijk.
3 Ook naar Spanje reist men vaak.
4 De componist Schubert heeft vele liederen gemaakt.

DUBBEL TOVERVIERKANT

Als je van links naar rechts de zeven gevraagde woorden invult, kun je, als je het goed gedaan hebt, dezelfde woorden ook van boven naar beneden lezen

1 Aardigheidje
2 Italiaanse naam voor Rome
3 Laatste woord van een gebed
4 Stalen bescherming tegen projectielen (7 letters)
5 Meisjesnaam
6 Ronde peulvrucht
7 Soldatenwoord voor gestampt eten

1						
2						
3						
4						
			5			
			6			
			7			

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZELS UIT ONS VORIG NUMMER

Spreekwoordpuzzel

V	E	E	L		B	E	L	O	V
E	N		E	N		W	E	I	N
I	G		G	E	V	E	N		D
O	E	T		D	E		G	E	K
K	E	N		I	N		V	R	E
U	G	D	E		L	E	V	E	N

De gevraagde woorden waren:
1 VELG, 2 DEN, 3 KOE, 4 VIN 5 VLIEG, 6 VEEN, 7 NEVEL, 8 NIET, 9 DEEG, 10 WOERD 11 NEEN, 12 BEU, 13 GEK.

Cijferpuzzel

Herfst
De bomen kleuren rood en goud
Betoverd schijnt nu park en woud.
Dof vallen de kastanjes neer
En eikels tikken keer op keer
Op 't pad, dat ik bijna niet kan volgen
Omdat bruin blad het heeft verzwolgen.

De woorden waren: bus, fijn, chocola wind, vat, zusje, grapje, krom.

Visitekaartje

BRANDWEERMAN

SJORS

VAN DE REBELLENCLUB

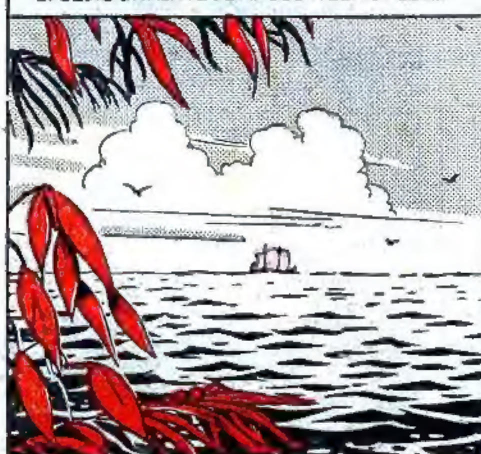

NA EEN GEVAARLIJKE TOCHT TUSSEN VERRADERLIJKE ZANDBANKEN BIJ DE EGYPTISCHE KUST, VOEREN ZIJ DE NIJLDELTA BINNEN EN WIERPEN HET ANKER UIT IN DE HAVEN VAN TANIS. HET EINDDOEL EGYPTE WAS BEREIKT, MAAR THEBAN HAD NOG EEN MOEILIJKE TOCHT VOOR DE BOEG...

Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Bij abonnement 20 cent.
Losse nummers 25 cent. Prijs voor abonnees op de Spaarnestad-weekbladen 12 cent.